

„Чорбаджии“ сж не само оние, които притежават лично грамадни богатства и сж станали съдружници съ султана; чорбаджии сж всички, които не мислят като революционеритѣ, които сподѣлят идеитѣ на привилегированата класа.

Всички, които не сж съ насъ, тѣ сж противъ насъ.

Революционниятъ гений на Дяконътъ и на Христо Ботйовъ, напоенъ съ най-радикалнитѣ умозаклучения на епохата, въздигнаха тоя принципъ въ догма. „Ако нѣкой призрѣ и отхвърли прѣдначертаната държавна система „демократическа република“ — пише Левски — и състави партииза деспотско-тираническа или конституционна система, таквизи ще се считатъ за неприятели на отечеството ни и ще се назоваватъ съ смъртъ“¹⁾.

Организационнитѣ и общественни идеи, които внесоха тримата най-видни, за да не кажемъ — единствени прѣдставители на българската революция, обзеха социалното развитие на най-жизнеспособнитѣ елементи отъ народа и удариха въ сърдцето реакционитѣ по общественното си положение идеолози. На мирътъ бѣше противопоставенъ бунта; на полюбовното споразумѣние между силни и подчинени — революцията; на врагътъ бѣше посоченъ ножътъ, защото бъдащото на единъ народъ стои по-горѣ отъ егоистичнитѣ интереси на едно охолно малцинство.

IV.

Ала още когато Л. Каравеловъ писа своя „апель“ изъ Пещенската тъмница и по-сетнѣ, когато спорѣше съ еволюциониститѣ и постулираше условията за българската демократическа република, още тогава се

¹⁾ Документи, I. стр. 93. — „Прѣдателитѣ, чорбаджии, извѣдницитѣ и турскитѣ подлизурки ще да виснатъ на едно дърво съ нашитѣ неприятели, — страшно ще бже народното